

Sygn. akt V CSK 613/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku S. [...]1 Limited w L. oraz S. [...]2 Limited w L.
przy uczestnictwie H. Sp. z o.o. w upadłości układowej w Ż.
o wpis ograniczenia w rozporządzeniu nieruchomością,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach
z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III Ca 175/14,

**odrzuca skargę kasacyjną i zasądza solidarnie od skarżących
na rzecz uczestnika postępowania 137 (sto trzydzieści siedem)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2014 r. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 4 listopada 2013 r., którym uchylono wpis w księdze wieczystej ostrzeżenia o zakazie zbywania i obciążania nieruchomości wynikającego z orzeczenia Sądu Okręgowego w Nikozji. W skardze kasacyjnej od tego postanowienia wnioskodawcy wnieśli o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gliwicach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawach wieczystoksięgowych skarga kasacyjna jest dopuszczalna jedynie od prawomocnych postanowień co do istoty sprawy, kończących postępowanie (art. 519¹ § 1 k.p.c.). Wpis ostrzeżenia, czy jego wykreślenie na podstawie art. 626¹³ zd. 1 k.p.c. jest orzeczeniem, od którego przysługuje apelacja, natomiast od postanowienia sądu drugiej instancji w tym przedmiocie nie przysługuje skarga kasacyjna. Pogląd ten jest jednolicie przyjmowany w piśmiennictwie prawniczym.

Orzeczeniem kończącym postępowanie w sprawie według unormowania zawartego w art. 519¹ § 1 k.p.c. jest rozstrzygnięcie, które dotyczy sprawy poddanej pod osąd, a nie kwestii wypadkowej czy ubocznej (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1996 r., I CKN 7/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 31). Na gruncie wieczystoksięgowym jest to orzeczenie, którego przedmiotem jest prawo jakie może być ujawnione w księdze wieczystej, chodzi zatem o takie definitywne orzeczenia, które dotyczą wpisu (lub wykreślenia) uprawnień podmiotowych związanych z ustrojem ksiąg wieczystych. Istotą ostrzeżenia nie jest zaś rozstrzygnięcie o prawie ujawnianym w księdze wieczystej, lecz urzędowa informacja o tym, że jego wpis jest zgodny, bądź niezgodny z rzeczywistym stanem prawnym.

Ostrzeżenia mają zatem charakter zabezpieczenia przed działaniem rękami wiary publicznej ksiąg wieczystych i nie wywołują zmian ujawnionych w księdze wieczystej praw podmiotowych.

Z tego względu skarga kasacyjna w sprawie o wpis ostrzeżenia dokonanego na podstawie art. 626¹³ § 1 k.p.c. jest niedopuszczalna. Pogląd taki jest jednolicie

przyjmowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 1997 r., III CZ 1/97, OSNC 1997, nr 4, poz. 37; z dnia 22 czerwca 2001 r., VCZ 91/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 25; z dnia 19 maja 2010 r., I CZ 32/10; z dnia 19 sierpnia 2010 r., IV CSK 51/10; z dnia 23 sierpnia 2012 r., II CZ 94/12; z dnia 20 grudnia 2012 r., IV CSK 207/12; z dnia 9 maja 2013 r., II CZ 7/13; z dnia 25 kwietnia 2015 r., V CSK 579/14, wydane w analogicznej sprawie). Skarżący nie przedstawili argumentów skłaniających Sąd Najwyższy do odstąpienia od ugruntowanej linii orzeczniczej.

Dlatego też na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.